

Palmsöndagen den 31 mars 2015

Vår Frälsares kyrka i Malmö

Biskop Anders Arborelius, OCD

(Predikan är nedskriven efter bandinspelning)

Kära bröder och systrar, Palmsöndagen visar oss kontrasterna i livets verklighet. Vi ser först hur Jesus hyllas. Man gläds och jublar över att Messias rider in i sin stad. Men strax därefter ropar man: ”korsfäst, korsfäst”. Så ombytliga kan vi människor vara, att vi ena stunden jublar och visar kärlek och i nästa stund vänder oss bort i hat och avund. Därför är det så viktigt att vi lär oss, som det heter hos profeten Jesaja, att lyssna på lärjungevis (Jes. 50:4), att bevara vårt hjärta hos Gud vad som än händer, att inte ryckas med av tillfälliga känslor utan verkligen lyssna på Guds ord, Guds röst och Guds kärlek, så att vi kan hantera allt det som tillvaron ger oss. Vårt liv rymmer glädje och hopp, men också sorg, provningar och förtvivlan.

Dagens läsning ger oss en bild av allt det som finns i människan. Hon är i stånd till att göra det goda, öppna sig helt för Gud och sin nästa, men hon kan också bli offer för hatets och aggressionens frestelser. Därför måste vi alltid ha en längtan att ta emot Guds inspiration och ledning i vårt liv, att lyssna på det Gud vill göra i våra liv. Det är ju vi som tillhör honom, vi kristna, som skall göra Gud älskad genom vårt sätt att tänka, handla och tala. Det är vi som så att säga är Guds levande reklampelare. Genom vad vi är, säger och gör skall vi visa vidare på Guds kärlek. Samtidigt vet vi att vi är svaga. Vi rycks med. Vi frestas och faller. Därför måste vi alltid ha ett förråd av tillit och förtröstan på Gud, även när livet är svårt, när vi ställs inför de svåra provningarna och frestelserna.

Vi har läst om den svåra flygolyckan i Alperna, där piloten avsiktligt drog med sig en massa människor in i döden. Hur kan sådant hända? Vi vet inte allt, men vi vet att människor kan drabbas av så stor förtvivlan att de står inför självmordets frestelse och då inte vet vad de gör. Det är då vi behöver reserven med förtröstan och tillit till Gud, så att vi inte går över en gräns som inte går att rätta till. Syndens fasansfulla verklighet är att vissa saker inte går att rätta till. Här behöver vi dagligen och stundligen öva upp den inre rösten, så att vi hör vad Gud vill med våra liv och hör Jesu ord även i provningens, förtvivlans och ensamhetens stund. Vi människor är så olika, och därför måste vi öva upp den inre hörseln för hur Gud leder oss genom livet.

När vi nu går in i den stilla veckan, är det för att vi verkligen skall lyssna, se och ta till oss det som Jesus Kristus har gjort för oss genom att lida, dö och uppstå. Hans mysterium blir liksom horisonten och perspektivet för allting i vårt liv, så att vi kan hantera alla situationer, goda och svåra. Glädje och förtvivlan, ja, livets alla kontraster har med Gud att göra, och han vill leda oss genom detta livet i alla dess fasetter. Då måste vi också ha en längtan att höra vad Jesus säger till hjärtat.

Vi måste öva upp hörseln för att kunna höra Guds stilla, försynta röst. Han talar inte genom mobiler och SMS, utan han talar så djupt till vårt hjärta att vi ibland har svårt att fatta det. En stor svårighet i dag är att vi överöses med så många andra högljudda röster och budskap. Guds röst är ofta som ett spädbarns svaga röst. Spädbarn kan dock ibland skrika till, och då är det för att väcka oss ur vår sömn, likgiltighet och synd. Men för det mesta är det den stilla, lilla

susningen som får oss att förstå att Gud vill göra något stort i våra liv. Han vill leda oss på kärlekens, rättfärdighetens och fridens väg.

Denna veckas budskap är livsavgörande för oss kristna, så att vi verkligen lever med Jesus Kristus på hans väg till korset och uppståndelsen. Vi kan då finna vår styrka i Jesu kors, när sorgen, förtvivlan och svårigheterna dyker upp. Vi kan då också finna vår kraft och glädje när livet är fint och vackert och kunna se på allt i Kristi uppståndelse ljus. Genom dopet har vi blivit präglade av Kristi påskmysterium. Korset är inristat i vår själ men också uppståndelsen. Utifrån den övertygelsen kan vi hantera livets alla olika sidor och inte falla för frestelsen till förtvivlan och uppgivenhet.

Ja, kära bröder och systrar, livet är fullt av kontraster. Det gäller yttre förhållanden, men också i hjärtat är det ibland dystert och ibland ljus och fint. Vi kan ställas på stora prov, när livet är svårt. Därför kan det vara bra att peka på, att när vi faller för frestelsen i svåra stunder, när livet är tungt, när självmordets frestelse kan tränga sig på, kan det få konsekvenser som vi inte kan göra någonting åt. Jag har träffat människor som har sagt att det enda som höll dem tillbaka, när deras förtvivlan var så fruktansvärd, var att de visste att självmord är en dödssynd. Det var sista spärren från att ta sitt liv, när det var så outhärdligt, förtvivlat och hemskt. Det vänder ofta, när vi verkligen lyssnar på Guds ord, på hans tilltal. Ja, då kan någonting hända inom oss.

Låt oss försöka hjälpa de människor i vår omgivning som drabbats av bottenlös förtvivlan, vilket tycks ha blivit en folksjukdom i Sverige. Självmorden ökar inte överallt, men för unga människor, som kan glädja sig åt att ha ett helt liv framför sig, ökar ofta självmorden. Om ni har någon i er närhet som lider av förtvivlan och depression, tänk då på att de behöver er hjälp, kärlek och förbön. Kyrkans uppdrag till oss alla är att trösta dem som sörjer. Det är till och med en saligprisning.

När vi nu går in i den stilla veckan, får vi också, för att uttrycka det mänskligt, trösta Jesus själv. Hur kan vi trösta honom? Jo, genom att visa honom och vår nästa mer kärlek, ömhet och omtänksamhet, så att det förråd, det skafferi vi har av godhet, ömhet och kärlek ökar i världen. Det är det kapital som även de fattiga har. Ofta är de fattiga bättre på att visa kärlek och ömhet än de som har allt vad de behöver och ofta fastnar i det. Låt oss nu tillsammans som Guds folk gå in i den stilla veckan och låta våra hjärtan beröras, så att vi inte fastnar i det som påven har kallat "likgiltighetens globalisering". Det är ett mycket bra uttryck för något som är ganska vanligt och som innebär att allt det som sker, allt inom och utom oss, gör oss likgiltiga. Den stora frestelsen hos många i vår tid är att bli likgiltiga för Jesus, för hans lidande, död och uppståndelse. Låt oss skjuta ifrån oss likgiltigheten och öva upp den inre hörseln, så att vi ser och hör vad Jesus säger i vårt hjärta. Då kan vi också bli till ljus och hopp för dem som sitter i förtvivlan och dödsskugga. I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn. Amen.